

KABUK*

ZEYNEP KAÇAR, 1972 yılında Lüleburgaz'da doğdu. 1991'de Bursa Anadolu Lisesi'nden, 1995'te MSM Tiyatro bölümünden, 1999'da İstanbul Üniversitesi Dramaturji bölümünden mezun oldu. 2007'de "Aşk İhanet Yalnızlık Vesaire", "Krem Karamel", "Bavullar", "Bu Bir Oyun Değil", "Dış Ses" adlı oyunları ve Ayla Kutlu'nun aynı adlı öyküsünden uyarladığı "Mekruh Kadınlar Mezarlığı" *Toplu Oyunları 1*, 2008'de "Böyle Bir Aşk Masalı" ve "Sahici İnsanlar/Plastik Ölümler" *Toplu Oyunları 2*, 2011'de "Bu Anlamlı Günde", "Köprüden Önce Son Çıkış" ve "Medine" *Toplu Oyunları 3*, 2015'te "İd Ego ve Süper Kahraman" ve "Varolmayan Ayşe'nin Muhteşem Maceraları" *Toplu Oyunları 4* adı altında Mitos Boyut Yayınları tarafından yayımlandı. Oyunları çeşitli alternatif tiyatrolar, Şehir Tiyatroları ve Devlet Tiyatroları tarafından sahnelendi. İngilizce ve Çince'ye çevrildi. ABD, Tayvan ve İsveç'te sahnelendi. Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenen Krem Kramel 2010 yılında Ankara Sanat Kurumu tarafından Övgüye Değer Oyun Yazarı ödülüne, 2011 yılında Medine Dil Derneği Kerim Avcı En İyi Oyun Ödülüne layık görüldü.

2000-2007 yılları arasında tanıtım ve eleştiri yazıları *Radikal* kitap eki, *Varlık* dergisi ve çeşitli web sitelerinde yayımlandı. 2000'de Tiyatro Boyalı Kuş ve 2008'de Bab-ı Tiyatro'yu kurdu ve yazar, yönetmen ve oyuncu olarak bu topluluklarda görev aldı.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

*SEL YAYINCILIK

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 825

ISBN 978-975-570-840-9

KABUK

Zeynep Kaçar

Roman

© Zeynep Kaçar, 2016

© Sel Yayıncılık, 2016

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Ayla Duru Karadağ

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ocak 2017

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Zeynep Kaçar

Kabuk

Roman

*Yeter ki sen beni
hiç yazamayacağım bir romanın kollarına atma.*

Didem Madak

Kırmızı pelerin

Biberonu duruyor, erimiş emziği, plastik ağızlık yapışmış şişeye, zıbını, sanki hâlâ onun gibi kokuyor. Kokmuyor biliyorum. On üç senedir giymiyor bu zıbını, saç duruyor, saç, sarı bir lüle. Sonra her sene bir lüle keser yanına koyarım, böyle kocaman bir torba olur diye düşünmüştüm o zaman ama ne oldu bilmem, kesmedim, kestiysem de bu küçük sarı buklenin yanına koymadım, attım, öylece. Sanki alelade bir şeyi atar gibi. Semiş'in saçını. Attım. Çöpe. Tırnaklarını kirli bezlerini yemediği yemekleri kırılan oyuncaklarını eskiyen çoraplarını... Öylece, sakın, hiç düşünmeden. Attım. Kırmızı pelerini atmadım ama. Füsün giydi bir süre. Neden Füsün'a giydirdim? Başka hiçbir şeyini giydirmezken. Bilmiyorum. Bazı şeyleri yaparken çok akılcı gerekçelerim olmayabiliyor bir süredir. Belli ki kendimce bir amacım vardı. Yoksa giydirmezdim. Şimdi hatırlamıyorum.

Tokası duruyor. Plastik dört tane top var bir lastiğin iki yanında. Mavi bilye gibi. İçinde hava baloncukları var. Lastik erimiş. Ama toplar sağlam. Kokluyorum. Plastik mavi toplar nasıl kokarsa öyle kokuyorlar. Eldivenleri duruyor. Beyaz pamuk. Tırnaklarıyla yüzünü çizmesin diye taktığım. Küçük. O kadar küçük ki. O kadar küçük müydü elleri? Ne kadar küçük oluyoruz doğduğumuzda. Ne kadar çaresiz. Aç. Korkmuş. Ama hazır. Her şeye. Beşiğinde yatarken etrafı seyrediş geliyor gözümün önüne. Olduğu gibi kabul etmek ancak bebeklerin işi. Ne varsa etrafında, eleştirmeden, kınamadan,

küçümsemeden, en doğru hali oymuş gibi, kabul etmek. Benimsemek. Annesi diye mesela başka bir kadın ilgilense, süt verse, altını temizlese onu da kabul eder miydi? Ederdi. Niye etmesin? Nereden bilecek onu ben doğurdum? Bu annen, bu baban, bu anneannen, bu büyük teyzen, bu çingırak. Bak böyle salladıkça ses çıkıyor. Hani benim Semiş'im. Vereyim mi? Kollarını uzatıyor çingırağa doğru. Daha tutmayı bilmiyor. Ama istiyor. Sesi. Ses elle tutulur mu? Gülüyor. Güldükçe çıldıracak gibi oluyorum mutluluktan. Delireceğim diye düşünüyorum. İnsan mutluluktan delirir. Haluk'u çok sevdiğimi sanıyordum, çılginca, sınırsız, koşulsuz. Oysa Semiş'e duyduğum aşkın yanında her şey silik. Çingırak. Ne güzel ses çıkarıyor. Ah, pembe şapkasını Teyzem örmüştü. Doğmadan. Bu şapkaıyla çekilmiş fotoğrafı salonda duruyor. Patikleri. Ne çok patiği vardı. Bir bu kalmış. Bunu da teyzeme sinirlenip annem örmüştü. Üzerindeki çiçeklere bak. Tek tek yapmış bu çiçekleri. Çok becerikli kadındır annem. Semiş'i de her çocuğa gösterdiği o olağanüstü yüzeysel ilgisiyle sadece bir kere mi ne kucağına almıştı. İlk to-runuydu, üstelik dünyanın en güzel, en güleç bebeğiydi. Ama annem işte. Ondan sevgi bekleme aptallığından sıyrılmıştım epeydir. Acımadı canım. Kendi annemle ana kız olamamıştım hiç, hayat bana Semiş'i vermişti ve onunla dünyanın en iyi anlaşılan, en âşık, en mutlu ana kızı olacaktık. Biliyordum. Battaniyesi. Füsun'a da mı örttüm ben bunu? Ah, hayır! Haluk örtmüştü. Zorla alıp saklamıştım. Kavga etmiştik. Sanki Füsun'a battaniye alamayız. Niye Semiş'inkini örtüyoruz? Sakladım ben onları. Büyüyünce vereceğim. Bak diyeceğim, bu senin biberonun, senin saçın, bunlar senin eldivenlerin, şapkan, patiklerin, çingırağın, battaniyen. Bu kadar. Küçücük bir bohçanın içinde. Birlikte bakacağız, bir zamanlar bu kadar ufacık olduğuna çok şaşıracağız. Çok şaşıracağız. Birlikte güleceğiz.

Birlikte her şeyi yapacağız olgun bir kadın olduğunda kızımla yürüyeceğim sokaklarda birlikte insanlar diyecekler abla

kardeş misiniz Semiş gülecek annem o benim ama çok güzel birlikte sinemaya gideceğiz kitaplar okuyacağız tartışacağız yemekler yapacağız ders çalışıp şarkılar söyleyeceğiz birlikte bir hayat geçireceğiz birlikte yüz yıl bin yıl geçireceğiz ondan önce öleceğim çünkü ben ondan büyüğüm çünkü ben annemim ve anneler önce ölür benim annem ölmedi uyuyor ama benden önce ölecek ben yaşlanacağım o büyüyecek o güzel çok güzel bir genç kadın olacak ama hep Semiş diyecek arkadaşları sevgilisi ah evet bir sevgilisi olacak çok âşık tabii çok âşık olacak Semiş'e herkes tüm oğlanlar âşık olacak ona ama Semiş onu beğenecek onda hoş bir şeyler için kıpırdatan utandıran sonra kendini açmasına neden olan bir şeyler bulacak çok sevecekler babası ve benim biraz içimiz burkulacak kızımız bizden başkasını sevebiliyor diye belli etmeyeceğiz onun adına biz de seveceğiz kızımıza iyi davranıyor mu diye belli etmeden izleyeceğiz mimar olacak sonra Semiş çünkü beş yaşında karar verdi çok güzel resim çizdiği için evlenecek şahane bir düğün yapacağız ben artık orta yaşlı olacağım onu hep seveceğim onun annesi olduğum için kibrimi gizleyeceğim bir o anlayacak ziyaretimize gelecek sık sık evlendikten sonra çocukları olacak iki kız herhalde çünkü biz hep iki kız doğururuz bu sülalede onları seveceğim birlikte büyüteceğiz çocuklarını birlikte yaşayacağız onun için endişeleneceğim onun için hayaller kuracağım onun kokusu olmadan nefes alamayacağım onun varlığıyla var olacağım onunla ben olacağım ve o yoksa yok.

Görünmez

İnsanın herkesin nefretle bakmasına yol açan bir engeli, özrü, kabahati varsa ilk öğrendiği şey şakacı olmak. Hep neşe, eğlen-ce, hep espri, komiklik halleri. Binbir çeşit engel, özür, kabahat var. Şişman olmak en affedilmez olanı. Diyelim ki körsün, bunu kendin tercih etmedin. Üstelik bir kör kendine kınayan acıyan gözlerle bakan birini göremez. O yüzden körden şakacı olması beklenmez. Ama oluyorsan ne âlâ! Belki bir bacağıın kısaysa filan birazcık, çok değil dozunda espriler yapabilirsin ara sıra. Sürekli yaparsan kompleksli olduğun anlaşılır, o yüz-den tam gerektiği zamanlarda. Kimseyi tedirgin etmeyecek ölçüde. Ama şişko, dombili, tokur, çiko, domuz filansan kar-şındaki daha ağzını açmadan en ölümcül şakayı patlatmalısın. Mutlaka suçluluğunu ima ederek. O zaman azıcık, birazcık, bir yudum, bir gıdım rahatlıyor karşıdaki. Hak etmişti, hem ben iğneleyici bir şey söylemeden, o söyledi böylece kötü, kı-nayan, şekilci izlenimi uyandırmaktan kurtardı beni. Yine de affedecek değilim ilk fırsatta yapıştıracağım lafı. İrade önemli tabii, olur, kilo vermeyi düşünmüyor musun, olur, aşk hayatın nasıl, olur, olur da olur! Karşıdaki daha bunları düşünmeden patlatacaksın espriyi, ki hiçbir suçluluk hissi kalmasın narin bünyesinde. Yoksa kim ister kendini ırkçı, şekilci, ayrımcı, bok püsür hissetmeyi. Rahatlasın, ki artık ne söylemen gerekiyorsa söyle konu neyse gir fırsat bu fırsatken. Yine de bakışlara engel olunamaz. Bunun için bir formül bulmuş değilim. Henüz. Araştırıyorum ama. Tabii içimden iki parmağımınla göz-

lerini yuvalarından sökmek gelmiyor değil. Bazen. Çünkü dil susunca gözler aşağılamaya başlar. Güya sana çaktırmadan memelerini, göbeğini, yağ en çok nerede yoğunlaşmışsa orayı inceler. Bakıyorum ama kusura bakmıyorsun değil mi? Yaaaaaani gerçekten çok acayip! Bildiği bir diyet vardır, spor salonu vardır, akupunkturcu, yogacı, bok püsür. Tabii eğer ben istersem. O da bir ara on kilo filan almıştır. Azimle, iradeyle, çelik gibi sinirlerle, sabırla, yetenek, zekâ, üstün binbir türlü vasfıyla hemen vermiştir. Sen nasıl bir münasebetsizsin ki bu kadar yedin. Yedin yedin doymadın, iki spor yapıp yediklerini yakmadın, böyle şekilsiz boğum boğum insanın göz zevkini katleden iğrenç bir varlık oldun? Ne hakla? Bir de utanmadan aramıza karıştın, karışmak istedin, meslek edindin, ağzının kenarındaki kırıntılarla bizimle muhabbetler ettin. Çantanda makyaj malzemesi, parfüm filan taşıyacağına simitler, peynirler, şekerler taşıdın. Çantalarının hepsinin dibini susam ve şeker kâğıtlarıyla sıvadın. Hayatımızın ritmini bozdun fil adımlarınla, terledin hiç durmadan yaz kış buram buram, görünüşünle algımızı, şakalarla küstahlığımızı bozdun. Sen ne hakla doğdun, büyüdün, yaşadın? Niye yedin, niye dur demedin, hiç mi bakmadın aynalara, hiç mi tartılmadın? O elli sekiz beden ya da her neyse kıyafetleri de nerelerden arayıp buldun?

Biliyor musun benim hayali bir ablam vardı! Aaa hem şişko hem deli! Bak güzel kardeşim şişkoluk konusu kapansın diye söylüyorum bunu. Yoksa hâlâ oraya takılıp kalacaksak hayali ablamı alet etmeyeyim boşuna.

Ama bu koca cüseyi görmezden nasıl geleceğim? Karşımda bütün enlem ve boylamlarınla dikilip buram buram şişkoluk kokarak bildiğim insan biçimini unutmaya zorlayarak bir şeyler anlatıp duruyorsun. Anlayamıyorum doğal olarak. Tiroidine baktırdın mı, belki ondan kaynaklanıyordur. Hayır, tiroidimde bir sorun yok. Ben yedim. Hayvan gibi yedim. Canım istedi yedim, üzüldüm yedim, sevindim yedim, ağladım

yedim, sırf yemek istediğim için yedim, annem mutlu olsun diye yedim, babamla vakit geçirmek için yedim, hayali ablam yiyemediği için onun payını da yedim, annemin yemediklerini, anneannemin yemediklerini, kaybolan dayımın yemediklerini, hepsini, hepsini, her şeyi, dünyaları yedim!

Senin derdin ne hem iradesizsin hem de bana çemkiriyorsun? Az yeseydin. Benim ne kabahatim var, bir de karşıma geçmiş beni azarlıyorsun? Kimsin ki sen, kimsin? Kim sever seni? Kim kadın yerine koyar, kim el ele tutuşup yürür, kim aynı otobüste denk gelmek ister yanındaki koltuğa, kim birlikte uyur seninle, hele kim sevişmek ister, kim aynı masada oturup yemek yemek ister? Biz normallerin dünyasında o kadar çok yer kaplıyorsun ki nefes alacak yer bırakmıyorsun.

Görünmez çocuktum ben.

Tam da bu yüzden bu kadarım şimdi.

Bu halim görmezden gelinemez.

Peki Efsun'u ne yapacağız? Bir kez karar verdi, zayıflatacak beni. O zaman görünecek miyim yoksa yine mi yok olup kaybolup?.. Efsun var artık. O asla kapamaz gözlerini. Zayıfçacık, sıskacık, çöp gibi olsam yine görür beni. Bakar bana. Varım, bilir. Kabul eder beni ben olarak. Kemiklerim sayılsa bile. Açlıktan nefesim koksa, yandan bakıldığında bir çizgiyi andırırsam bile. Sırf onun hatırına işte yemiyorum artık. Yemeyeceğim. Her yudumumu sayacağım, her içtiğimi, ağzıma giren her yiyecek önce hesap verecek bana, kaç kaloriymiş bakalım. Bitti o ne bulursam ağzıma tıkmalar, yiyip yiyip doymamalar. Tokum bak, bir kabak bile yetermiş doymaya. Bir sulu hıyar, bir yumurtayla gün geçermiş meğer. Biraz yoğurt, biraz fasulye hayatını değiştirmiş insanın.

Tuttum bir de hukuk okudum. Bu cüsseyle hangi adliyeden hangi adliyeye koşturup hangi insanla, hangi iyi iletişimler kurup çevremi genişletip kendime yeni katiller, mutsuzlar, sahtekârlar bulacaksam? Bu kadar var mıydım? Bu kadar

yani. Böyle. Bi'dünya. Okula başladığımda? Genç kızlıkşısko-
luğu sayılabılırdi; ergenlikten yeni çıkmış üniversite sınavı
stresini yeni atlatmış genç kızlıkşısko-
luğu. Sonra sonra geçmedi
ama o genç kızlıkşısko-
luğu. Üstüne eklendikçe eklendi. Kocaman
oldum. Beni görececek bir annem yokken ben görünür olmanın
yolunu buldum. Geç kalmıştım ama duramadım. Şimdi sırf
Efsun'un hatırına. Dünyalar güzeli teyzem benim. O kadar
ince, narin, hoş ki! Ucube gibi duruyorum yanında. O ne kadar
zarifse ben o kadar kaba saba. Yedi kilo verdim ama. Az buz
değil, yedi kilo. Altmış kiloya insem... Boy da katır gibi olun-
ca iyice iyice iyice kenara çekiliyor insanlar yolda yürürken.
Ben ne yaptım kendime? Teyzem onarıyor bozulanı. Sabırla.
İnatla. Biraz despotlukla. Eee bana lazım. Birazcık yüz bulsam
nasıl nasıl yiyeceğim üstü bol mayonezli patates kızartmalarını,
yanında çiftler çiftler burgerleri, altı pideli üstü tereyağlı
kebabları, yanında şişe şişe kolalar, sıralar, şerbetler, bozalar,
üstüne kaymaklı ekmek kadayıfları, gece yatarken içim kıyılıp
atıştırırverdiğim zeytinyağlı yaprak sarmaları, yatar yatmaz
hayalini kurduğum sucuklu sabah kahvaltıları, ah azıcık içim
kıyıldı poğaçaları, bol etli, bol sulu, bir buçuk pilavlı öğle ye-
mekleri, kuruyemişler, üzerine dut kuruları, kayısı kuruları,
tazesi muzun, portakalın, şekerçileri ihya etmeler akşamüzzer-
leri, lokum, prenses badem her gün mutlaka, yanına birkaç
başka çeşit tarçınlı çikolatalı falan filan, yemekten önce ufak
bir kayıntı, yemekte çorba, ana yemek, ana yemek, ana yemek,
zeytinyağlı, bir-iki dilim börek, gece acıkmayayım diye bol-
ca pilav ama yemekten sonra mutlaka patlamış mısır, o yok-
sa kestane, o yoksa kuruyemiş ama yine acıktım bir makarna
şöyle hafif olsun diye sadece tereyağı ve domates sosuyla, şiş-
kinlik yapmasın yanında soda...

Düşüncesi bile yasak bana.